898/12

Den 3. september 2012 blev i sag nr. 81.646:

xxxxx xxxx
xxxxxxxxxxx xxxx xxxxx
xxxx xxxxxxx

mod

Forsikrings-Aktieselskabet Alka
Engelholm Alle 1
2630 Taastrup

afsagt

k e n d e l s e :

Forsikringstageren har bilforsikring i Forsikrings-Aktieselskabet Alka. Han klager over, at selskabet har pålagt ham det fulde ansvar for et anmeldt færdselsuheld, hvori den forsikrede bil var impliceret.

Selskabet har pålagt klageren det fulde ansvar for færdselsuheldet med henvisning til, at han ikke har overholdt sin højre-vigepligt.

Af klagerens skadeanmeldelse af 22/6 2010 fremgår bl.a.:

> "**8 Oplysninger om uheldet**
> …
> Efter indkørsel til McDonalds …, drejer jeg til venstre for at finde parkering. Da udsyn er dårligt mod … Sætter jeg farten meget ned, og kigger til højre, observere at mod kommer i høj fart. Jeg stopper helt op, og opdager at modpart har fokus inde i bilen, og kan ikke nå at bremse/undvige mig. Dette har modpart indrømmet pr. telefon til mig.
> …
> **12 Skyld**
> Hvem bærer efter Deres mening ansvaret og hvorfor?
> Modpart, da jeg helt klart bremser, og holder stille i henhold til højre vigepligt. Dette bekræftes ved at modpart kører ind i mig. Det ses klart og tydeligt på min bil."

Selskabet har i brev af 13/1 2012 til nævnet redegjort for sagen således:

> "Klager anmeldte skaden telefonisk den 22. juni 2011 og Alka Forsikring bad klager om at indsende en skriftlig anmeldelse for at kunne vurdere skyldfordelingen.

Den 4. juli 2011 modtog selskabet regresanmodning fra modpartens selskab, hvoraf det fremgik, at modparten var af den opfattelse, at årsagen til skaden var, at klager havde overtrådt sin vigepligt (situation A2 i Ansvars- og Fordelingsreglerne). Kopi vedlagt.

Den 20. juli 2011 modtog Alka Forsikring klagers skriftlige anmeldelse. Klager forklarede, at han havde sat farten ned grundet højre vigepligt, klager så modparten komme kørende og standsede, men var kommet for langt frem. Klager var af den opfattelse, at modparten ikke havde set ham. Kopi vedlagt.

Alka Forsikring kontaktede klager og meddelte, at klager ville blive pålagt skylden for uheldet, da han var for langt fremme og oplyste tillige klager om forsikringens selvrisiko. Selskabet opkrævede imidlertid alene skadesudgiften hos klager, da denne var mindre end selvrisikoen.

Klager kontaktede den 21. juli 2011 igen selskabet og selskabet forklarede igen baggrunden for afgørelsen.

Den 23. juli 2011 modtog selskabet skriftlig klage. Kopi vedlagt.

Alka Forsikring fastholdt ved brev af 26. juli 2011 den trufne afgørelse. Kopi vedlagt.

Klager henvendte sig på ny til selskabet den 26. juli 2011 og oplyste, at der var videoovervågning på uheldsstedet og selskabet meddelte, at man var indstillet på at se på en sådan. Klager vendte tilbage samme dag og oplyste, at det pågældende firma var af den opfattelse, at skaden var på overvågningen, men at de ikke kunne sende båndet til klager før firmaets leder var tilbage fra ferie.

Den 14. september 2011 kontaktede klager Alka Forsikring og meddelte, at der ikke var noget at se på det pågældende overvågningsbånd samt at klager ville kontakte Ankenævnet for Forsikring, hvorfor selskabet satte opkrævningen af selvrisikoen (skadeudgiften) i bero.

Da selskabet ikke hørte yderligere fra klager opkrævede selskabet den 13. oktober 2011 på ny den for forsikringen gældende selvrisiko (skadeudgift).

Sagen er nu indbragt for Ankenævnet for Forsikring.

Klager har forklaret, at han kom kørende for at finde en p-plads og satte farten ned ved udmundingen til den tværgående vej, hvor han så modparten komme og derfor standsede, men modparten kunne ikke nå at bremse eller undvige - ifølge klager fordi modparten ikke var opmærksom på ham.

Af regresanmodningen fra modpartens selskab fremgår: 'Vi har talt med jeres ft. (klager), som har oplyst, at han kommer for langt frem, men bremser op, hvorved vores part (modparten) rammer ham. Han mener vores part kunne undvige. Dette afviser vores part dog'.

Parternes forklaringer om uheldet stemmer således overens (uenigheden drejer sig alene om hvorvidt modparten havde mulighed for at undvige eller ej) og der er angiveligt ikke uvildige vidner til uheldet.

Af Færdselslovens § 26 stk. 4 fremgår det, at når kørende i andre tilfælde (når der ikke er ubetinget vigepligt) færdes på en sådan måde, at deres færdselsretninger skærer hinanden,

har føreren af det køretøj, der har der andet køretøj på sin højre side, vigepligt (højre-vigepligt), medmindre andet følger af § 18 (fletteregelen).'

Af § 26 stk. 5 fremgår det, at 'Kørende, som har vigepligt, skal på tydelig måde ved i god tid at nedsætte hastigheden eller standse tilkendegive, at de vil opfylde vigepligten. Kørslen må kun fortsættes når det under hensyn til andre køretøjers placering på vejen, afstanden til dem og deres hastighed kan ske uden fare eller ulempe'.

Af praksis fremgår det, at højre-vigepligt anses for overtrådt, hvis der er kørt så langt frem, at der hos trafikanter på den krydsende vej kan opstå tvivl om, hvorvidt vigepligten vil blive overholdt. Vigepligten er først overholdt når kørslen kan fortsætte uden fare eller ulempe for andre kørende. Vigepligten er ikke overholdt, hvis den trafikant der ikke har vigepligt har måttet undvige, ændre kørselsretning eller nedsætte hastigheden (i praksis vil det, at skulle lette foden fra speederen være nok).

Højre-vigepligt gælder også indenfor parkeringsområder, tankstationer m.v.

Der påhvilede utvivlsomt klager højre-vigepligt i den pågældende færdselssituation og modparten havde således ikke pligt til hverken at bremse eller undvige, men derimod ret til at forsætte sin kørsel uden at skulle forvente/tage højde for, at der ville komme en trafikant, som ikke overholdt sin vigepligt.

Det faktum, at modparten har kunnet påkøre klagers bil, bekræfter kun, at klager har overtrådt sin højre vigepligt ved at have bilens front for langt fremme i modpartens kørebane og at dette er årsagen til skaden.

Der foreligger ikke i den aktuelle sag nogen form for dokumentation af kørselsfejl fra modpartens side - hverken for så vidt angår hastighed eller andet - hvorfor der ikke er hjemmel til at fravige den i henhold til retspraksis gældende hovedregel, hvorefter ansvaret for uheldet må pålægges klager.

Det fremgår af forsikringsbetingelsernes afsnit 22.1, at såfremt forsikringen er tegnet med selvrisiko betaler forsikringstageren den første del af skaden med selvrisikoen.

Af forsikringsbetingelsernes afsnit 22.3 fremgår det, at såfremt Alka i skadetilfælde har udlagt forsikringens selvrisiko, har Alka ret til straks at anmode forsikringstageren om at refundere Alkas udlæg.

Vi må således med henvisning til praksis fastholde, at klager er ansvarlig for uheldet og at klager i den forbindelse er pligtig at betale den for forsikringen gældende selvrisiko (skadeudgiften).

Den af klager valgte selvrisiko i forbindelse med tegning af forsikringen var på skadetidspunktet 9.144 kr.

Da skadeudgiften var mindre - nemlig 5.229,96 kr. - har selskabet opkrævet skadeudgiften."

Af forsikringsbetingelserne fremgår bl.a.:

"22. Selvrisiko
22.1. Er forsikringen tegnet med en selvrisiko, betaler forsikringstageren den første del af skaden med selvrisikoen. ('Ekstra selvrisiko' se næste afsnit 23.)

22.2. Selvrisikobeløb indeksreguleres.

22.3. Har ALKA i skadetilfælde udlagt forsikringens selvrisiko, har ALKA ret til straks at anmode forsikringstageren om at refundere ALKAs udlæg, medmindre der efter ALKAs skøn er en ansvarlig skadevolder."

Nævnet udtaler:

Efter sin gennemgang af sagen finder nævnet at kunne lægge til grund, at en retsafgørelse i den konkrete situation mest sandsynligt ville resultere i, at klageren pålægges det fulde ansvar for uheldet. På det foreliggende grundlag kan nævnet derfor ikke kritisere selskabets afgørelse.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Klageren får ikke medhold.

Poul Sørensen